

RENAȘTEREA

PUBLICAȚIA PAROHIEI ORTODOXE ROMÂNE „NAȘTEREA DOMNULUI“ MÜNCHEN

ÎPS Serafim
Scrisoare pastorală

PS Sofian
Brașoveanu
Interviu

***

Paul Siladi
Rugăciune pentru
vrăjmași

Editorial

Din viața comunității

Prescura

Fragmente neodibnite

Pagina copiilor

Sigla Rx

RENAȘTEREA

apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop și
Mitropolit Dr. Serafim Joantă al Germaniei, Europei Centrale
și de Nord

CUPRINS

Pr. Alexandru Nan, <i>Editorial</i>	1
Pr. Alexandru Nan, <i>Vorwort</i>	3
ÎPS Dr. Serafim Joantă, <i>Scrisoare pastorală</i>	5
PS Dr. Sofian Brasoveanul, <i>Interviu</i>	10
Pr. Alexandru Nan și Camelia Stoica, <i>Pagina copiilor</i>	17
Pr. Florin Botezău, <i>Prescura</i>	19
Roxana Albu, <i>Fragmente neodihnite</i>	22
Paul Siladi, <i>Rugăciune pentru vrăjmasi</i>	23
Pr. Alexandru Nan, <i>Aus dem Leben der Kirchengemeinde</i>	25
<i>Sigla Rx pentru românii ortodocși din Germania</i>	28

„Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, ca să ne bucurăm și să ne veselim într-însa”

Iubiți credincioși,

Dintre toate sărbătorile anului bisericesc, sărbătoarea Învierii Domnului este “sărbătoarea sărbătorilor” și “praznicul praznicelor”, pentru că pe acest adevăr al învierii se clădește toată construcția credinței noastre. La acest moment ne conduc toate profetiile Vechiului Testament, dar și textele Sf. Evanghelii care ni s-au transmis. Toate Sf. Evanghelii se termină relatând adevărul Învierii lui Hristos, pe care Apostolii și ucenicii urmau să-l propovăduiască în întreaga lume. Dar, și celelalte scrieri ale Noului Testament vorbesc despre acest adevăr al credinței noastre. Spre exemplu, Sfântul Apostol Pavel în prima sa Epistolă către Corinteni, face o apologie clară și convingătoare despre înviere, folosindu-se de adevărul învierii lui Iisus: „Vă aduc

aminte, fraților, Evanghelia pe care v-am binevestit-o, pe care ați și primit-o, întru care și stați; ... Dacă nu este înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră” (I Cor. 15).

Iubiti credincioși,

Și în acest an avem un motiv de reînnoită bucurie, pe care ni-l aduce Învieria lui Hristos, biruința vieții asupra morții. Unii oameni poate nu au avut bucuria să audă acest adevăr, alții nu l-au luat în seamă, mulți poate l-au uitat. Biserica ne îndeamnă, ca întotdeauna, să ne bucurăm și să ne încurajăm în această speranță și să credem în înviere.

Și cum vom putea demonstra mai bine credința noastră în înviere, decât prin iubirea pentru semenii noștri, atât pentru prieteni, cât și pentru dușmani. Vă aștept pe toți să ne bucurăm împreună la marele praznic al Învierii și să cântăm adevărul fundamental al învățaturii noastre creștine:

Hristos a înviat!

Pr. Alexandru Nan

Hristos a'nviat

de Alexe Mateevici

Se așternuse piatra pe
proaspătul mormânt
Și noaptea coborâse, acoperind
cetatea.

Se liniștise neamul vânzării. Pe
pământ
Era o taină mare... minune-
apropiată.

Au stat tăcuți de paza cei doi
ostași străjeri
Ne-atingși de măreția
adâncurilor firii,
Nepresimțind venirea minunii
celei mari
Ce-avea să schimbe fața și
rostul omenirii.

Și iată miezul nopții, de stele-
mpodobit:
Un tunet lung s' aude,
pământu-n el vuește.
Adânci puteri îl mișcă,
izbindu-l. Zguduit
Mormântul se deschide:
scriptura se împlinește.

Lumini lucesc la gura
mormântului deschis,
Întunecimea pierе o clipă-n
toată firea...
Hristos învie!... Paznici, să fie

vouă vis,
Lumina vă orbește, v'a înlemnit
uimirea!

Lumină din lumina cerescului
cuprins
Lucește-acum pe chipu-i,
Înaltă biruință.
Și, lepădând pământul, îi lasă
foc nestins
Pe calea mântuirii: nădejdea și
credița.

Cu moartea Sa, pe cruce
murind nevinovat,
Ne-a dat El noua pilda a marei
jertfi de Sine,
Cu moartea Sa pe moarte
călcând a înviat
Spre învierea vieții în faptele de
bine.

Cântați cu bucurie aceluia Ce-a
scăpat
Pe om și omenirea de moarte
sufletească.
E Paștele! Viața! Hristos a
înviat!
Iubire între oameni și pace să
domnească.

„Dies ist der Tag, den der Herr gemacht hat, lasst uns frohlocken und fröhlich sein in ihm“

Liebe Gläubigen,

Von allen Festen des kirchlichen Jahres ist die Auferstehung des Herrn das Fest der Festen, weil auf dieser Wahrheit den Bau unseren Glauben gebaut wird. Zu diesem Moment führen uns alle Prophezeiungen des Alten Testaments aber auch die Texten der Hl. Evangelien, die zu uns gekommen sind. Alle Hl. Evangelien sprechen an ihrem Ende über die Wahrheit der Christi Auferstehung, die die Apostel und die Jünger in die Welt tragen sollten.

Aber auch andere Bücher des Neuen Testaments reden über diese Wahrheit unseres Glaubens. Der Hl. Paulus, zum Beispiel, macht im ersten Korintherbrief eine klare und überzeugende Apologie über die Auferstehung. Er nützt dafür die Wahrheit der Christi Auferstehung: „Ich erinnere euch, Brüder, an das Evangelium, das ich euch verkündet habe. Ihr habt es angenommen; es ist der Grund, auf dem ihr steht ... Wenn es keine Auferstehung der Toten gibt, ist auch Christus nicht auferweckt worden. Ist aber

Christus nicht auferweckt worden, dann ist unsere Verkündigung leer und euer Glaube sinnlos“.

Liebe Schwestern und Brüder,

auch in diesem Jahr haben wir einen Grund der Widererneuerten Freude, die uns die Christi Auferstehung bringt, den Sieg des Lebens über den Tod.

Einige Menschen haben vielleicht diese Freude nicht gehabt, über diese Wahrheit zu hören, andere haben vorbei geschaut und einige haben sie es vergessen.

Die Kirche mahnt uns, wie immer, uns selbst zu freuen und uns Mut in dieser Hoffnung zu machen und in der Auferstehung zu glauben. Und wie können wir unseren Glauben an die Auferstehung beweisen, als unseren Nächsten zu lieben, Freunde sowie Feinde.

Ich warte euch alle, zusammen am Fest der Auferstehung uns zu freuen und zusammen die hauptsächliche Wahrheit unseres christlichen Glaubens zu singen:

Christus ist auferstanden!

Pfr. Alexandru Nan

Hinabgestiegen in das Reich des Todes

(Heiliger und Hoher Samstag)

Heute ruft der Hades seufzend:

„Es wäre besser für mich
gewesen,
ich hätte den von
Maria Geborenen nicht
aufgenommen.

Indem er bei mir eintrat,
hat er meine Macht vernichtet,
die ehernen Tore zerbrochen
und die Seelen, die ich zuvor
gefangenhielt,
da er Gott war, auferweckt“.

*Ehre, o Herr, sei Deinem Kreuz
und Deiner Auferstehung!*

Heute ruft der Hades seufzend:

„Meine Macht ist vernichtet.
Ich habe diesen Toten
wie einen der Sterblichen
aufgenommen.

Doch diesen vermag ich in
keiner Weise gefangen zu halten,
sondern werde durch ihn derer
beraubt,
über die ich herrschte.
Sein Ewigkeit besass ich die
Toten,
aber dieser erweckte sie alle“.

*Ehre, o Herr, sei Deinem Kreuz
und Deiner Auferstehung!*

Heute ruft der Hades seufzend:

„Meine Macht wurde
aufgezehrt.

Der Hirte wurde gekreuzigt,
und Adam ist auferstanden.

Ich wurde derer beraubt, über
die ich herrschte.

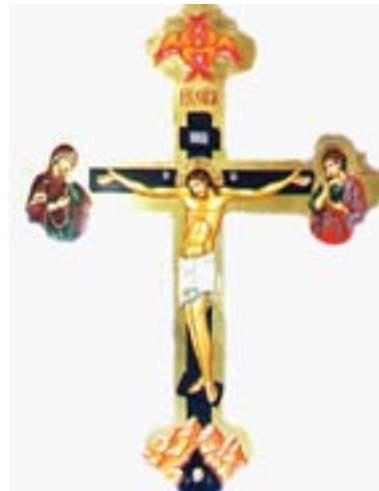
Und die ich verschlang, als ich
es vermochte,

alle habe ich sie ausgespien.

Der Gekreuzigte hat alle
Gräber geleert.

Die Macht des Todes hat ihre
Kraft eingebüsst“.

*Ehre, o Herr, sei Deinem Kreuz
und Deiner Auferstehung!*

Gândul bun ne înviază în fiecare zi

Scrisoare pastorală
la Sf. Paști 2015

† Serafim,
Arhiepiscop
și Mitropolit

„Nu vă potriviți cu acest veac, ci schimbați-vă prin înnoirea minții”
(Rom 12,2)

Preacucernici Părinți și iubiți credincioși,

Hristos a înviat!

Dăm slavă și mulțumire bunului Dumnezeu că ne-a învrednicit să ajungem în pace la marele Praznic al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos. După ce ne-am pregătit cu post și cu rugăciune și prin mărturisirea păcatelor în Taina Spovedaniei, ne bucurăm astăzi de Învierea Domnului prin care El a biruit moartea, „vrăjmașul cel din urmă al omului” (cf. I Corinteni 15, 26), a dăruit oamenilor iertarea păcatelor și le-a deschis tuturor calea către Împărăția lui Dumnezeu. Învierea Domnului este adevărul suprem și temelia credinței noastre creștine. Căci „dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre”, zice Sfântul Apostol Pavel (I Corinteni 15, 17).

Noi credem cu tărie în Învierea Domnului care este și învierea noastră zilnică din păcatele și ispitele care ne împresoară, iar după moartea trupului, și învierea noastră veșnică. În fiecare zi, prin greutățile și încercările prin care trecem, simțim cum elanul vieții ni se împuținează, ca și când am muri parțial, dar simțim și cum înviem imediat dacă ne rugăm lui Dumnezeu, adică biruim durerea și necazul, iar viața ni se înnoiește. Aceasta este minunea Învierii Domnului, care nu-i doar un fapt istoric petrecut acum 2000 de ani, ci o realitate permanentă, prezentă în viața noastră și care ne salvează din necazuri și suferințe - oricât de grele ar fi acestea - și ne salvează și din moarte, dacă ne silim să fim una cu Hristos. Puterea Învierii în viața noastră de toate zilele se arată în primul rând prin aceea că suntem curajoși în lupta cu ispitele vieții și răbdători în necazuri și greutăți, până când, încetul cu încetul, le biruim cu totul.

O cântare din această noapte sfântă a Învierii spune: „Astăzi toate s-au umplut de bucurie: și cerul și pământul și cele dedesubt”. Sufletele noastre, cerul și pământul și toată zidirea lui Dumnezeu, toate sunt acum pline de bucuria Învierii, care rămâne în noi și în lume atâta timp cât îl avem pe Hristos în inima noastră. **Toată viața noastră, zi de zi și ceas de ceas, poate fi un Paște neîncetat dacă ne silim**

să-L purtăm pe Hristos viu în sufletele noastre, prin rugăciune.

Iar semnul că Hristos cel Înviat este în sufletul nostru, este tocmai bucuria și pacea pe care le avem în noi și pe care nimeni nu ni le poate lua. Sfântul Apostol Pavel se întreabă: „*Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau primejdia, sau sabia?*”

Și tot el răspunde: „*Sunt incredințat că nici moartea, nici viața..., și nici o făptură nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru*”

(Romani 8, 35-39). Dacă ne lăsăm abătuți și întristați înseamnă că l-am uitat pe Hristos care trăiește ascuns în noi de la Botez și am devenit pradă gândurilor negative, de descurajare sau de deznădejde, strecurate în mintea și sufletul nostru de cel rău. Aceste gânduri de la diavolul ne tulbură și ne împovărează viața. De aceea nu trebuie să acceptăm nici un gând rău, ci numai gândurile bune și curate care vin de la Dumnezeu. Să nu uităm că fiecare gând este încărcat de o energie pozitivă, dacă gândul este bun, sau negativă, dacă gândul este rău. Influența gândurilor asupra ființei noastre și asupra semenilor noștri este deosebit de mare: gândurile bune ne înseninează viața, ne dau curaj și răbdare în lupta cu greutățile vieții, pe când gândurile rele ne robesc și ne pervertesc viața, ne tulbură și ne chinuiesc permanent.

Având mereu gânduri bune față de cei ce ne urăsc sau nu ne vor binele, îi vom câștiga, încetul cu încetul, de partea noastră, căci gândul bun, chiar neexprimat, îi influențează în bine.

Părinții noștri duhovnicești, care au avut o mare experiență cu privire la influența gândurilor, ne învață să fim atenți la fiecare gând care ne apare în minte și să primim numai gândurile bune, pentru ca viața noastră fie mereu senină și să avem pace și bucurie în suflet. Părintele Tadei (+ 2003) de la mănăstirea Vitovnița din Serbia, care toată viața sa i-a învățat pe oameni să se păzească de gânduri rele, repeta mereu: „**cum îți sunt gândurile, așa îți este și viața**”. Acesta este și titlul unei cărți a lui tradusă și în românește. Dacă te silești să ai mereu gânduri bune, vei fi un om bun și fericit, iar dacă accepți gânduri rele, vei fi un nemulțumit și un nefericit!

Toți Părinții duhovnicești vorbesc și despre un „război al gândurilor”, pe care-l cunoaștem fiecare, dacă suntem atenți la mișcările minții noastre. Văzduhul este plin de duhuri bune, dar și de duhuri rele, care se prezintă la poarta minții noastre ca să fie primite sub formă de gânduri. Omul credincios nu va lăsa nici un duh sau gând rău să intre în mintea sa, ci numai pe cele bune. Dacă lăsăm să intre în minte gânduri de necredință, de mânie

și de răzbunare, de mândrie, de lăcomie, de desfrânare, de critică și de judecată a semenilor, de ceartă, de nemulțumire cu starea pe care o avem, de minciună, de frică și de deznădejde, care sunt tot atâtea duhuri rele, vom fi ușor biruiți de ele și vom avea mult de suferit. Cât de nefericiți pot fi bieții oameni stăpâniți de astfel de patimi care s-au înrădăcinat în ei, pornind tocmai de la gândurile rele pe care le-au acceptat și cu care s-au obișnuit! Îmi sună până astăzi în urechi cuvintele Părintelui Cleopa (+ 2009) de la mănăstirea Sihăstria, care-i învăța pe credincioșii adunați în masă în fața chiliei lui: „Fiți atenți la gânduri și nu lăsați să vă intre în minte și în inimă decât gândurile bune. Dacă primiți gânduri rele, acestea, cu timpul, vă vor chinui, de nu veți mai ști cum să vă scăpați de ele”. Și zicea, mai departe, Părintele că: „Sfinții numesc gândurile rele „furnico-leu”, pentru că la început ele au puterea furnicii, dar după ce te obișnuiești cu ele, vor avea puterea leului”.

O altă mare ispită care ne tulbură pacea și bucuria sufletului este aceea a prea multelor griji pe care ni le facem. Viața nici unuia dintre noi nu este ușoară. Ne confruntăm zilnic cu tot felul de probleme, cărora trebuie să le facem față cheltuind multă energie sufletească. De multe ori ne

simțim epuizați. De aceea trebuie să strigăm mereu după ajutorul lui Dumnezeu, Care ne știe necazul și suferința și este singurul Care ne poate ajuta cu adevărat. Curajul și elanul vieții sunt energii divine care se înnoiesc și se înmulțesc în noi atunci când ne rugăm acasă, la serviciu, pe drum și în orice loc, dar mai cu seamă când mergem la biserică și ne rugăm împreună cu semenii noștri. La biserică ascultăm și Cuvântul lui Dumnezeu, care este plin de învățături pentru viața noastră de zi cu zi. Între multe alte învățături, Mântuitorul Iisus Hristos ne îndeamnă să nu ne împovărăm viața cu grija zilei de mâine, ci să punem toate grijile noastre înaintea lui Dumnezeu și să ne încredințăm întru totul purtării lui de grijă. Căci Dumnezeu poartă de grijă fiecărei fapturi, cu atât mai mult omului, creat după chipul și asemănarea Sa. „Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei” (Matei 6, 34). Aceasta nu înseamnă să nu ne facem, dacă este nevoie, planuri pentru ceea ce trebuie să facem în viitor. Dar orice plan și orice gând de viitor le încredințăm lui Dumnezeu și-L rugăm ca El să le împlinească după voia Sa și nu după cum vrem noi. Altfel, gândul la viitor ne împovărează de prisos ziua prezentă. De aceea Părintele Tadei zice: „Omul este o faptură

rațională, creată de Dumnezeu ca să poarte greutatea unei singure zile”. Deci să nu ne împovărăm ziua de astăzi cu grija zilei de mâine și de viitor, căci vom cădea de prea multă povară.

Iubiți credincioși,

Sfântul Sinod al Bisericii noastre a declarat anul 2015 ca „an omagial al misiunii parohiei și mănăstirii, azi” și totodată ca „anul comemorativ al Sfântului Ioan Gură de Aur și al marilor păstori de suflete din eparhii”. Suntem deci chemați să ne angajăm cu toții în misiunea parohiei de care aparținem și să contribuim fiecare la întărirea vieții parohiale, ajutându-l pe părintele nostru duhovnicesc în lucrarea sa liturgică și socială, de slujire a semenilor

aflați în suferință sau în diferite lipsuri. Sfântul Ioan Gură de Aur vorbește aici de „Taina Altarului” și de „Taina fratelui”, care nu pot fi despărțite. Slujim la Altar, dar slujim și pe frații aflați în nevoie. Toți credincioșii parohiei sunt misionari, în frunte cu preotul; toți sunt chemați să-l propovăduiască pe Hristos prin viața lor de credință, de ascultare, de smerenie, de susținere a parohiei în diferitele proiecte pe care le are. Parohia este o familie duhovnicească unită prin dragostea și înțelegerea între membrii ei, care se ajută întreolaltă și ajută și pe alții. Un credincios bun este un misionar, începând cu familia sa, în care se străduiește să ducă mereu de la Biserica Duhul lui Hristos, adică pacea și buna înțelegere pentru ca să-i câștige pe toți pentru Hristos. Mai cu seamă copiii așteaptă exemplul bun al părinților, adică dragostea și blândețea lor, rugăciunea lor și răbdarea în necazuri și greutăți. Nu putem să-i atragem pe copii la Hristos, nici pe cei maturi, decât prin blândețea și bunătatea noastră. Iar ca să fim blânzi și buni, avem nevoie toți - preoți și credincioși - de multă rugăciune și de multă nevoie duhovnicească. Pentru întărirea vieții parohiale, vă pun la inimă să organizați ore de religie pentru copii, întâlniri cu tinerii, cu familiile, pelerinaje la mănăstirile din țara noastră și de la Locurile Sfinte. Între 4 și 7

septembrie anul acesta va avea loc la Cluj o mare adunare a tinerilor ortodocși din Europa, la care m-aș bucura să participe cât mai mulți tineri și din Mitropolia noastră.

Mulțumindu-vă tuturor pentru angajarea în viața de parohie și pentru susținerea proiectelor de construcții și înfrumusețări de biserici, precum și a proiectului „Burse pentru copii săraci din Moldova” și dorindu-vă să petreceți Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului cu pace și bucurie, chem binecuvântarea Domnului peste voi toți, părinți și copii, tineri și vârstnici și vă asigur de rugăciunea mea stăruitoare către Hristos Domnul, Cel înviat din morți, a Căruia fie slava, cinstea și închinăciunea în veci!

Hristos a înviat!

† Mitropolitul Serafim

.....

Jubiläum des Metropoliten Dr. Serafim Joantă – 25 Jahre als Bischof

Am 11. März 2015 feierte unser Erzbischof und Metropolit Dr. Serafim Joantă das 25-jährige Jubiläum seiner Bischofsweihe.

Geboren am 4. September 1948 in einer praktizierenden orthodoxen Familie in Făgăraș (Rumänien), studierte der jetzige Metropolit Theologie in Sibiu und Paris, wo er das Studium mit einem Doktorat abschloss. Zum Priester im Jahre 1974 geweiht, wurde er 1990 zum Weihbischof des Erzbistums von Sibiu gewählt und am 11. März 1990 zum Bischof geweiht. Bis 1994 war er in Sibiu tätig. In jenem Jahr wurde er als Erzbischof und Metropolit in Deutschland an die Spitze der damals neu gegründeten Metropole für Deutschland, Zentral- und Nordeuropa gesetzt. In den 25 Jahren als Weihbischof und als Metropolit hat sich SE Serafim für die wichtige und verantwortungsvolle Mission sehr engagiert und diese segensreich ausgefüllt.

Zu diesem Anlass haben ihm die Mitglieder des Metropolitanzentrums, Weihbischof Sofian von Kronstadt, Pfarrer und Diakone, Mönche und Nonnen und die Gläubigen des Erzbistums und der Metropole gratuliert. Und auch durch die Publikation dieser Zeitschrift wünschen wir unserem Metropoliten: Ad multos annos, Eure Eminenz!

Interviu cu Preasfințitul Părinte Dr. Sofian Brașoveanul

Este adevărat că viața duhovnicească a credincioșilor români plecați în străinătate se diminuează? Nu ați întâlnit cazuri de oameni care, venind aici și fiind supuși responsabilităților cotidiene și poate simțindu-se singuri, s-au apropiat mai mult de Dumnezeu?

Într-adevăr, viața duhovnicească a multor români ortodocși care vin în Germania are de suferit datorită grijilor imediate cu care se confruntă oamenii precum și, adeseori, neglijenței sau indiferenței față de chestiunile ce țin de identitatea lor, de menirea și sensul vieții omului în lume, de chemarea lui veșnică. Identitatea religioasă, ca și cea etnică sau culturală, trebuie îngrijită, cultivată conștient și cu osteneală. Mediul social cosmopolit și multireligios nu favorizează acest lucru, ci dimpotrivă, conduce spre o relativizare a valorilor, spre o nivelare, căreia trebuie să i te împotrivești cu tărie pentru a evita o aplatizare spirituală. Bineînțeles că este nevoie de

o așa numită integrare sau inculturalizare în mediul în care trăiești, dar asta nu înseamnă o negare a propriei tale identități, o tăgăduire de sine, ci trebuie să aibă loc tocmai pe baza unui anumit fond identitar. Altfel, negarea de sine generează mai devreme sau mai târziu probleme majore de conștiință, care stau la baza atâtor destine ratate și conflicte umane tot mai des întâlnite în lumea noastră. Desigur, există și destul de mulți oameni care, confruntându-se cu greutățile vieții în străinătate, își pun serios și responsabil problema identității lor, a sensului vieții și atunci apare și chestiunea raportării la Dumnezeu și la oamenii din neamul lor. Pe de o parte însingurarea străinătății, pe de alta confruntarea cu toate alteritățile prezente în ea te conduc, dacă gândești lucrurile, spre întrebări referitoare la propria identitate, la legătura cu cei care au o identitate asemănătoare, deci la comuniunea de destin cu acești oameni și la modul de interacționare cu ei. Viața în străinătate este prin sine o provocare căreia, atunci când îi răspunzi, afli mai multe despre tine însuși, te înțelegi mai bine prin raportarea la cei care sunt altfel decât tine, îți identifice propriul sistem de valori și ai astfel posibilitatea să trăiești raportându-te conștient la aceste valori, aceasta și prin

confruntarea cu cei care au alte valori de referință.

Care ar fi una din cele mai mari neliniști sau probleme ale românilor ortodocși cu care ajungeți să intrați în contact? Reușesc ei să găsească răspunsuri la problemele lor în Biserică?

Probleme care apar la majoritatea românilor care trăiesc în străinătate se referă la: Cum va arăta partea ultimă a vieții lor? Unde se va petrece asta, în Germania sau în România? Cum va arăta relația cu cei de aproape ai lor în condițiile respective? Ce se va întâmpla cu copiii lor, care se nasc sau/și cresc aici? Un necaz destul de răspândit este tocmai singurătatea. Oamenii vin încoace, desprinzându-se adeseori din sânul familiei lor, de rudele, cunoscuții, de prietenii lor. Cât timp sunt tineri, cu putere de muncă, sănătoși, visând la un viitor fericit, această înstrăinare ia adeseori o înfățișare benefică. Dar pe măsură ce omul înaintează în vârstă, puterile îi scad, sănătatea se șubrezește, cele visate se împlinesc doar în parte, el conștientizează tot mai mult importanța legăturilor sufletești, a comuniunii cu semenii săi. De asemenea, este foarte greu pentru tinerele familii să crească copiii, în lipsa bunicilor acestora sau a prietenilor, a vecinilor cu care s-ar fi putut ajuta în condițiile

din România. Pentru cei tineri o chestiune dificilă este desigur și aceea a găsirii unui soț, a unei soții de același neam și aceeași credință. Răspunsuri în Biserică reușesc să găsească o parte din cei care le caută cu adevărat, deoarece întâlnirea cea mai dificil de realizat este cea cu tine însuți. Doar dacă ești dispus să te întâlnești cu adevăratul tău eu, îl vei întâlni pe Dumnezeu și, prin raportarea la El, te vei întâlni în adevăr și cu semenii tăi. Altfel există riscul ca multe lucruri să le facem într-o amăgire de sine, care ne împiedică de la întâlnirea adevărată a lui Dumnezeu sau a semenilor.

În România aveam mai multe obiceiuri la biserică, pe care aici nu le avem. Nu este Ortodoxia de aici mai puțină, nu ne pierdem identitatea?

Aici trebuie spus că obiceiurile constituie, în cazul nostru, modul de exprimare, expresia unei credințe interioare, în anumite condiții concrete de viață. În același timp împlinirea anumitor obiceiuri bune, a tradițiilor religioase hrănește, fortifică credința celui/celor care le practică. Deoarece există și obiceiuri fără o relevanță asupra conținutului credinței, cum ar fi, de pildă, modul diferit în care se prepară pâinea numită „Paști” în Ardeal față de Muntenia, sau

altele chiar nocive, ca venitul la biserică spre sfârșitul slujbei, bârfa în biserică în timpul slujbei sau faptul de a pune un bănuț în mâna mortului „ca să aibă cu ce să plătească la vămi”. Referindu-ne însă la obiceiurile bune, cum ar fi faptul de a merge duminica la biserică, de a ține zilele de post de peste an, de a ne ruga dimineața și seara, de a ne purta cu respect față de cei în vârstă, bineînțeles că renunțând la ele sau practicându-le sporadic identitatea noastră este periclitată. Părintele Teofil de la Mănăstirea Sâmbăta spunea că „cu credința e cum îi cu cultura. Te ții de ea o sporești, nu te ții, o pierzi și pe cea pe care ai avut-o”. Importantă este o continuă atenție, o stare de prezență, cum ar spune părintele Arsenie Papacioc, spre a înțelege, în dialog cu preotul duhovnic/paroh, fondul anumitor obiceiuri pe care le avem, deci miezul credinței noastre, pe care o vom exprima în condițiile noastre concrete de viață. Adeseori nu vom putea împlini în condițiile de diasporă ritualul înconjurării bisericii în Vinerea Mare sau la Paști, de exemplu, sau alte obiceiuri referitoare la mersul la cimitir. Dar ne putem crea condițiile să participăm mai intens la slujbele sărbătorilor menționate ca și la orice altă slujbă, putem să ne rugăm pentru cei răposați, să mergem la cimitirul în care

sunt înmormântați, să chemăm preotul acolo pentru o rugăciune, să trăim având în vedere faptul că absolut toți vom intra într-o altă dimensiune a vieții după trecerea din viața biologică prezentă. Și atunci trăirea noastră religioasă va găsi modalități de exprimare în condițiile de viață pe care le avem. Nu putem să înconjurăm biserica la Paști, dar putem foarte bine să plecăm din timp să ajungem punctuali la slujbă, să participăm activ la ea până la finalul acesteia. Nu avem biserica aproape ca în țară, să putem intra pentru puțin timp zilnic în ea, dar putem să ne rugăm acasă și să mergem la biserică duminica – cu excepții desigur – străduindu-ne să înțelegem cât mai bine conținutul credinței și să trăim în consecință. Obiceiuri religioase au putut oamenii să-și creeze și în închisoare și în timp de prigoană, dacă au fost credincioși, la fel cum alții împlinesc în condiții de deplină libertate doar exterior anumite obiceiuri fără a ști ce conținut au ele, dintr-o modă sau inerție. Importantă este raportarea vieții noastre la Dumnezeu, căci aceasta ne va învăța și calea de a o împlini.

Care este latura cea mai dificilă a păstoririi Preasfinției Voastre într-o țară străină?

Referitor la credință, o foarte

des întâlnită superficialitate, faptul că oamenii cel mai adesea trăiesc social în religie nu religios în societate. În condițiile străinătății, acest lucru e accentuat de presiunea socială a duhului timpului, prin mentalitățile și practicile sociale locale, care se exercită și asupra credincioșilor Bisericii noastre, care, având adeseori un complex de inferioritate sau dorința de a deveni ca ceilalți, adoptă, adeseori fără discernământ, idei sau practici de viață ale societății, care sunt nocive pentru identitate și viața lor. Greutatea cea mare aici este faptul că oamenii nu se gândesc că un mod deficitar de viață îți influențează gândirea și te transformă în timp în sensul în care gândești sau trăiești. Părintele Teofil spunea cu referire la asta: „Ce faci te face” sau „Dacă faci altfel de cum crezi, cu timpul ajungi să crezi cum faci”. Referitor la Biserica noastră ca instituție o mare dificultate este faptul că prea puțin avem conștiința că trebuie se fim organizați. Românii ortodocși sunt învățați din țară cu faptul că erau membri ai Bisericii și bineînțeles sunt din punct de vedere sacramental, dar instituțional ar trebui să se anunțe și să se înscrie în parohii când vin în țările din Occident. Adeseori ne confruntăm în această țară foarte organizată – Germania – cu situația că

suntem întrebați câți membri are Mitropolia noastră sau comunitățile din anumite orașe, iar răspunsurile noastre nu pot fi decât mai mult decât relative. Ceva de genul celor istorisite într-un manual de literatură pe care-l aveam în clasa a IV-a: „-Câți oșteni are Vodă?” -Mulți și puțini și dacă vrei să știi câți, mergi și-i numără!” Foarte mult ne-ar fi ușurată situația, dacă credincioșii noștri ar înțelege că în această societate organizată și Biserica trebuie să funcționeze instituționalizat și organizat și s-ar comporta în consecință.

Ce se discută la sinoadele episcopilor și cum ne afectează pe noi?

Întrebarea acesta trădează o percepție negativă asupra celor discutate de episcopi; de parcă sinoadele ar fi locul unor conspirații. Așa că mă bucur de ea, deoarece îmi dă ocazia de a oferi o clarificare. În sinoade se discută chestiuni organizatorice precum și cu caracter pastoral-misionar sau liturgic ale Bisericii. Dar cel mai bine să exemplificăm. La ședința din 28-29 octombrie 2014 a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, la București, principalele chestiuni discutate au fost cea a orei de religie, respectiv a găsirii de modalități ca aceasta să nu fie restricționată în școlile românești și cea a

cardurilor de sănătate. Aici, chiar dacă s-a înțeles că aceste carduri se introduc din motive practice și de combatere a înșelăciunii, avându-se în vedere temerile unor credincioși referitoare la posesia și folosirea acestor carduri, s-a propus găsirea unor soluții și pentru cei care din motive de conștiință refuză cardul. Aceste decizii au fost ulterior comunicate Statului român și deja s-au dat legi care țin cont de ele. La ședința din 5-6 februarie 2015 două teme importante au fost: 1. Cooperarea pastorală transfrontalieră a eparhiilor ortodoxe române cu cele din apropierea granițelor României, în scopul derulării unor proiecte și programe comune pastoral-misionare, social-filantropice și cultural-educaționale și 2. Evaluarea periodică de către centrele eparhiale a monahilor și preoților care desfășoară activități de comunicare în spațiul virtual, pentru ca această activitate să fie făcută pentru a promova misiunea, viața spirituală și unitatea Bisericii, nu în detrimentul acestora. Într-adevăr ne influențează viața astfel de decizii; important este în ce sens... La ședința de acum câteva zile (6-7 martie 2015), la München, a Conferinței Episcopilor Ortodocși din Germania am discutat despre găsirea modalităților de predare a religiei ortodoxe în școlile

bavareze, despre traducerea textelor de slujbă în limba germană și despre alcătuirea unor materiale care să prezinte teologia ortodoxă în Germania, pentru a putea fi percepuți de populația locală. Tot în acest sens, avându-se în vedere unele declarații denigratoare la adresa Ortodoxiei ale Președintelui Parlamentului European, s-a alcătuit o scrisoare deschisă adresată acestuia, în care i se prezintă poziția ortodoxă, atrăgându-i-se atenția că afirmațiile sale nu reflectă adevărul și pot produce neînțelegeri și tensiuni inutile și că ar fi bine să se informeze obiectiv asupra Ortodoxiei.

Facem parte dintr-o comunitate, dar nu simțim că aparținem de ea. Mai degrabă este o adunare decât o comunitate. Ce se poate face pentru creșterea sentimentului comunitar? Ce înseamnă

„Liturghia de după Liturghie“?

Foarte probabil că faceți parte dintr-o adunare, nu dintr-o comunitate. Pentru ca adunarea să se transforme tot mai mult în comunitate este nevoie de efortul celor adunați. Faptul că suntem adunați duminica la slujbă, adeseori o sumă de individualități cu interese particulare, nu face nicidecum din cei aflați laolaltă o comunitate. Comunitatea bisericească presupune mai întâi o comuniune sacră în jurul lui Domnului nostru Iisus Hristos. Aceasta înseamnă participarea la viața sacramentală a Bisericii, unirea cu ceilalți prin împărtășirea cu aceleași Sfinte Taine, asumarea calității de copil al lui Dumnezeu și frate, soră al/a tuturor celorlalți copii ai Lui. Pe de altă parte realitatea comunității, a comuniunii sacramentale trebuie prelungită în cotidianul vieții în așa numita „Liturghie de după Liturghie”. Aceasta presupune asumarea unui mod de viață creștin, atât personal cât și comunitar, a unei vieți în acord cu credința mărturisită și trăită sacramental în biserică. Faptul de a consolida comunitatea, de a dezvolta sentimentul comunitar, presupune mult talent atât din partea clericilor care păstoresc comunitățile parohiale și care trebuie să identifice talentele enoriașilor și modul în care aceștia și-ar putea aduce aportul

la susținerea comunității, cât și din partea enoriașilor care trebuie să-și asume jertfa de a-și pune energiile în lucru având în vedere și trebuințele comunității, atât ca întreg cât și ca persoane particulare. E vorba de un efort pe care trebuie să-l facem conștient și susținut împotriva valului de individualizare, de fragmentare care vine spre noi din partea societății în care trăim.

Mă simt foarte singură, chiar și atunci când sunt cu alții. Uneori chiar și atunci când mă rog. Cum să mă rog să nu mă mai simt așa? Cum pot să depășesc sentimentul de singurătate?

Aș spune mai întâi că cuvântul „monah” în românește vine din grecescul „monahos”, care înseamnă singur. Monahul trăiește prin definiție o viață în însingurare, în îndepărtare de oameni, chiar de cei foarte apropiați, pentru a fi cu Dumnezeu, pentru a-și găsi împlinirea prin raportarea intensă, continuă la Dumnezeu. Adeseori această însingurare ia forme radicale, în pustie spre exemplu, dar monahul nu are totuși sentimentul singurătății, ci pe cel al comuniunii, al împreună petrecerii cu Dumnezeu spre Care tinde tot mai mult. Este vorba deci nu de o singurătate sufletească, ci de una fizică, în vederea cultivării comuniunii

sfuletești, ființiale intense, profunde, atât cu Dumnezeu cât și cu oamenii de care monahul s-a înstrăinat aparent prin depărtarea fizică. Prin raportarea vieții lui la Dumnezeu și prin asumarea destinului propriu în comuniune cu Dumnezeu și cu toți cei care au răspuns chemării Lui, monahul se află într-o singurătate fizică plină de iubire față de oameni și de comuniune cu toți sfinții care s-au desăvârșit prin credință, astfel că însingurarea fizică devine un cadru propice al comuniunii autentice. Bineînțeles că problema se pune altfel cu privire la o persoană care nu este monah și care-și dorește să aibă un prieten, o prietenă, un soț sau o soție, un ajutor pentru vremuri mai grele. Dar cred că și astfel de persoane pot învăța de la exemplul monahului faptul că singurătatea nu poate fi învinsă doar prin faptul de a fi împreună cu alții, ci doar pe baza unei poziționări corecte a noastră față de Dumnezeu și prin El față de noi înșine și de întreaga lume. Să încercăm să ne asumăm viața cu responsabilitate și credința cu eroism și atunci, deși nu vom scăpa de greutateți, vom avea bucuria împlinirii destinului în comuniunea tuturor celor care au trăit și s-au desăvârșit prin credință. De asemenea, cine dorește comuniunea de un anumit tip cu o altă persoană, trebuie să-și asume și greutatețile aceste

comuniuni cu alteritatea celuilalt. Orice comuniune presupune pe de o parte asumarea unui mod de viață, pe de alta renunțarea la tine, dăruirea de sine către celălalt în vederea realizării comuniunii. De exemplu, ca și creștin serios nu o să-mi caut un soț, o soție în discotecă. La fel, când am un prieten, nu-i pot pretinde să facă totul exact ca mine căci altfel mă enervează. Astfel că sentimentul de singurătate este în general o expresie a unei neîmpliniri personale, a unei oarecare nemulțumiri față de sine, și poate fi contracarat pe măsură ce ne punem viața în slujba unui ideal nobil, pe măsură ce trăim o anumită împlinire, o realizare a destinului nostru, pe măsură ce reușim să ne dăruim prin iubirea pentru celălalt. Și voi încheia tot cu niște cuvinte din mediul monahal, aparținând Părintelui Teofil care spunea că mănăstirea este „tinda raiului”, „poarta cerului”, „casa lui Dumnezeu” și „locul împlinirilor”. Dacă trăiești mereu spiritual în casa lui Dumnezeu și ești în locul împlinirilor, ești și fericit în ciuda unor neajunsuri exterioare care rămân simple chestiuni de detaliu. Dumnezeu să ne ajute să fim împliniți și fericiți!

PAGINA COPIILOR

Legenda ouălor roșii

Dragi copii, se spune că în vremea când Iisus era răstignit pe cruce și suferea pentru păcatele noastre, în Cetatea Ierusalim a venit o femeie care a adus cuiva un coș plin cu ouă. Trecând ea prin acel oraș a auzit că Domnul nostru Iisus Hristos a fost condamnat la moarte și a fost dus să fie răstignit pe dealul Golgota.

Când femeia a auzit vestea aceea cutremurătoare, inima ei a fost cuprinsă de o mare durere. Ea era cu atât mai supărată, cu cât Iisus îl vindecase odată pe fiul ei, care era bolnav de moarte.

Așa cum era, cu coșul plin de ouă, a fugit repede la dealul Golgota, unde Iisus era bătut în cuie pe cruce și niște soldați îl păzeau. Din mâinile și picioarele Lui sfinte curgeau stropi mari de sânge.

Femeia și a așezat coșul ei cu ouă acolo jos, lângă crucea Domnului, și a început să se roage plângând de durere:

Doamne Sfinte, Tu, care ai făcut numai bine, ai salvat oameni de la moarte, ai înviat morții și ne ai învățat să credem în Dumnezeu, acum ești răstignit pe cruce ca cel mai mare dușman. Te rugăm, iartă-ne pe noi, păcătoșii, și lasă-ne un semn, să ne aducem aminte de suferința pe care ai îndurat-o pentru noi.

Când s-a ridicat femeia de jos, ouăle din coșul ei erau toate roșii de la sângele care picurase pe ele din rănile Lui Iisus. Femeia n-a mai mers acasă, ci a rămas în orașul Ierusalim. După trei zile de la răstignire, acea femeie împreună

cu alte femei au mers la mormântul Domnului, dar acesta era gol și atunci s-au bucurat mult, spunând: Hristos a înviat!

Plină de bucurie, femeia spunea tuturor despre ouăle roșii din coșul ei, care erau semnul suferințelor Lui Iisus pe cruce. Cu ochii strălucind de bucurie împărțea tuturor câte un ou roșu, spunându-le: Hristos a înviat!

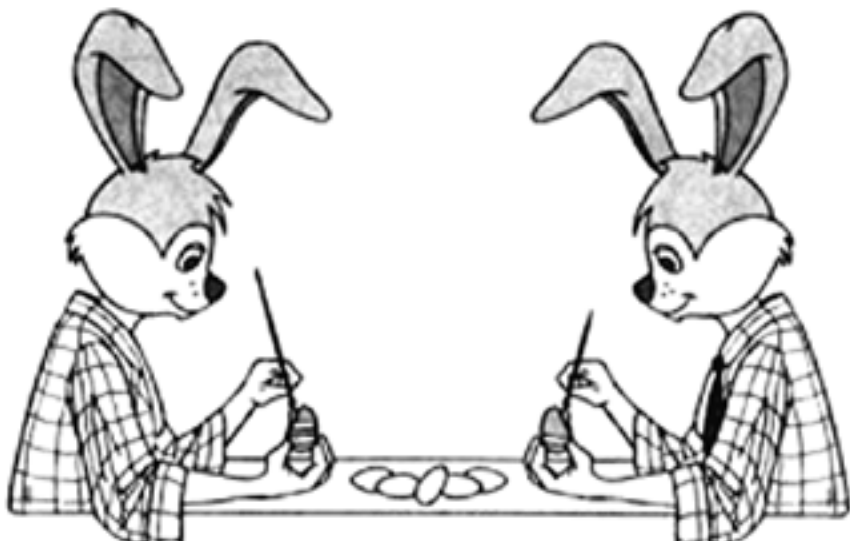
De atunci, în fiecare an, în Vinerea Mare, femeia aceea credincioasă își pregătea câte un coș cu ouă

roșii în amintirea Răstignirii și Învierii Domnului. Le împărțea copiilor și săracilor, povestindu-le despre suferințele lui Iisus pentru mântuirea noastră, a oamenilor. Apoi îi punea să ciocnească în amintirea Învierii Domnului, spunându-le: Hristos a înviat!, și primind răspunsul: Adevărat a înviat!

De la femeia aceea a rămas obiceiul să fie vopsite ouă roșii de Paști și să fie dăruite în amintirea Patimilor și Învierii Domnului.

Cei doi iepurași sunt frați gemeni. Dar între ei există cinci mici diferențe. Tu le poți descoperi? Știind că au început amândoi odată, poți spune care dintre ei pictează mai repede?

Prescura

Pr. Florin Botezău

Primul act prin care se împlineste participarea fiecărui creștin la Sfânta Liturghie este aducerea darurilor de pâine și vin la altar. Acest act al aducerii, ținând de esența Liturghiei, a fost prezent întotdeauna, însă forma concretă a darurilor a variat în decursul secolelor.

În Biserica primară la Sfânta Liturghie se utilizau pâini dospite dintre cele folosite în mod curent în alimentație. Era necesar să se sfințească mai multe pâini întregi deoarece, după cum se știe, cei ce participau la Sfânta Liturghie se și împărțeau, primind cu toții, clerici și laici, Sfântul Trup în mână și sorbind Sfântul Sânge din Potir. Ca urmare, darul credincioșilor consta în pâine obișnuită, din uzul curent. Pâinile care nu se foloseau la Sfânta Jertfă erau destinate ajutorării săracilor.

Din sec. VIII întâlnim prescura. Cu timpul, numărul celor ce se împărțeau a scăzut. Pe de altă parte, datorită abuzurilor

și profanărilor la care se putea ajunge prin primirea în mână a Sfântului Trup al Domnului, s-a introdus, în secolul VII d.H., împărțirea laicilor cu lingurita, de către preot, cu Sfintele Taine în cantități, firește, mai mici. Toate acestea au făcut ca și cantitatea de pâine necesară la Proskomidie să scadă. S-a ajuns astfel ca pentru Sfânta Jertfă să fie suficientă o singură pâine, iar mai apoi numai o parte din pâine. Această pâine a început să aibă o formă și o mărime specială, după sec. VIII fiind desemnată cu denumirea de prescură. Totuși, până astăzi, în caz de lipsă a prescurilor, se poate folosi pâine obișnuită pe care preotul va însemna cu copia semnului crucii în locul pecetii.

Pecetea

Un element care distinge prescura de pâinea obișnuită este pecetea cu care este însemnată prescura. Prima mențiune a ei o întâlnim într-o rânduială a Proskomidiei alcătuită în sec. X-XI pentru episcopul Paul din Galipoli, dar probabil că se folosea încă dinainte. Pecetea este alcătuită dintr-o cruce cu însemnarea „Iisus (IS) Hristos (HR) Îvinge (NIKA - în limba greacă)“. Pecetea se aplică cu ajutorul unui obiect numit pistornic sau pristolnic făcut din lemn, mai rar din piatră, bronz, lut, mase plastice sau alte materiale. Forma și numărul pecetilor

aplicate diferă. Există pristolnice care, pe lângă pecete, cuprind și formele miridelor.

Simbolismul formei

Dacă mărimea prescurii este determinată de motive de ordin practic, forma îi este dată de simbolismul ei: rotundă pentru dumnezeirea fără început și sfârșit și pentru rotunjimea pământului, cu trei cornuri pentru Sfânta Treime, cu patru cornuri în forma de cruce, cu cinci cornuri amintind cele cinci pâini înmultite de Mântuitorul în pustie. Prescura cu patru cornuri în formă de cruce, obisnuită la noi în țară, este recomandată de către Sfântul Simeon al Tesalonicului „pentru că și Dumnezeu s-a făcut om cu totul desăvârșit alcătuit din suflet și din cele patru stihii, pentru că și lumea este din patru părți, și Cuvântul acesta al lui Dumnezeu este Trupul care L-a luat Hristos”. De asemenea, fiecare corn al prescurii, prin forma sa rotundă, simbolizează dumnezeirea fără început și fără sfârșit. În ultimul timp, în special la orase, s-au răspândit prescurile rotunde mici, cu o singură pecete. De obicei, indiferent de formă, prescurile se fac din două straturi suprapuse simbolizând cele două firi ale Mântuitorului.

Condiții de calitate

Întotdeauna lui Dumnezeu

trebuie să-i dăm ce avem mai bun. Cu atât mai mult când este vorba de darurile care se vor preface în Trupul și Sângele Mântuitorului. De aceea, Liturghierul prevede anumite cerințe de calitate în ceea ce privește prescurile: să fie făcute din făină albă de grâu curat, nu prea veche și nealterată, să fie preparate cu apă naturală, potrivit de sărate, dospite, bine coapte și nealterate, cu gust firesc. De asemenea, vinul trebuie să fie din struguri, curat, cu gust și miros firesc, neotet. Culoarea vinului este indiferentă.

Cine poate face prescuri?

În ultimul timp s-a răspândit concepția că prescurile nu pot fi făcute de femeile care trăiesc o viață conjugală normală cu bărbații lor. Această concepție nu are însă nicio bază în tradiția Bisericii. Nu există nici un canon care să prevadă acest lucru, cu atât mai mult cu cât, mult timp, la Liturghie se folosea pâine din uzul comun. Probabil la originea acestei concepții stă interdicția pentru

cei ce au săvârșit păcate grave și sunt opriti de la împărtășanie de a-și aduce darul la altar. Dar a considera legăturile trupesti ale soților cununati canonic drept păcat este în contradicție cu Scriptura și cu întreaga învățatură a Bisericii. Sfântul Pavel arată clar că patul nunții este nespurcat (Evrei 13, 4) iar Canonul 4 Gangra îi osândește pe cei care ezită să primească Sfânta Împărtășanie de la clericii căsătoriti. Ori, dacă un preot căsătorit, având o viață conjugală normală, poate sluji Sfânta Liturghie cu vrednicie, de ce soția acestuia nu ar putea face prescurile pentru slujbă? Sau de ce o femeie căsătorită canonic, care se poate împărtăși, nu ar putea face prescuri? Pe de altă parte este evident faptul că cei care se complac în păcate grave, care îi îndepărtează de la împărtășanie, nu numai că nu pot să facă prescuri ci, până când nu se pocăiesc, nu le pot aduce la altar nici pe cele făcute de alții.

Ca urmare pot face prescuri cei care, străduindu-se să ducă o viață curată, potrivit poruncilor lui Hristos, pot și să-și aducă darul la altar.

Concluzie

Revenirea, în zilele noastre, la practica normală a aducerii darurilor la altar de către credincioși este posibilă și din punct de vedere

al materiei darurilor. Iată câteva modalități practice prin care se poate realiza acest lucru:

- Credincioșii, în special cei de la sate, pot fi îndemnati să facă prescuri acasă pe care să le aducă apoi la biserică;

- Preotul poate rândui ca anumite credincioase, eventual prin rotație, să facă prescuri pentru întreaga comunitate și să fie puse în vânzare la pangar;

- În cazul în care nu există posibilitatea de a se face prescuri, credincioșii pot fi îndemnați să aducă la altar pâine obisnuită care, la fel ca în epoca primară, să fie utilizată apoi pentru ajutorarea săracilor. Dacă nu se poate aduce vin, este bine să se aducă măcar prescură (sau pâine obișnuită) însoțită de lumânare ca simbol al jertfei și de un pomelnic cu cei care se dorește a fi pomeniți.

Important este ca aducerea darurilor să devină o regulă pentru fiecare Liturghie și nu numai pentru cazuri excepționale.

Sursa: <http://www.dervent.ro/s/v/index-D-07.html>

Fragmente neodihnite

*Rubrică realizată de
Roxana Albu*

„Ce are de făcut Biserica și fiecare creștin în această lume? Care este misiunea noastră?

La aceste întrebări nu există răspunsuri sub formă de „rețete” practice. „Totul depinde” de mii de factori – și, cu siguranță, toate facultățile inteligenței și înțelepciunii noastre omenești, capacitatea de organizare și planificare trebuie folosite în mod constant. Totuși, «totul depinde» în primul rând de a fi adevărate mărturii ale bucuriei și păcii Duhului Sfânt, ale noii vieți la care suntem făcuți părtași în Biserică. Biserica este sacramentul Împărăției – nu pentru că posedă acte instituite de Dumnezeu numite « sacramente », ci pentru că, în primul rând, ea este posibilitatea dată omului de a vedea în și prin această lume «lumea ce va să fie», de a o vedea și de a o «trăi» în Hristos. Doar în întunericul acestei lumi constatăm că Hristos deja «pe toate le-a umplut cu Sine», că aceste lucruri, oricare ar fi ele, ne sunt descoperite și date ca pline de sens și frumusețe. Un creștin este cel care, oriunde privește, îl găsește pe Hristos și se bucură în El. Și această bucurie transformă toate planurile și programele sale, toate hotărârile și faptele sale omenești,

făcând din întreaga sa misiune sacramentul reînțoarcerii lumii la Hristos, Cel care este Viața lumii“

(Pr. prof. Alexander Schmemmann, vol. *Pentru viața lumii*, Ed. Basilica, 2012)

„Mai întâi trebuie să căutam Împărăția Cerurilor și aceasta să fie grija noastră, și toate celelalte ni se vor adăuga. Dacă omul uită de aceasta în viața de acum, pierde timpul și se irosește. (...) Să nu vă prindă neliniștea și mânia de a spune: ‘Acum trebuie să facem aceasta, după aceea cealaltă, fiindcă în starea aceasta vă află Armagedonul’. (...) Răsuciți butonul la Hristos, fiindcă altminteri veți trăi, chipurile, lângă Hristos, însă înlăuntrul vostru va exista doar cugetare lumească, și mă tem să nu pățiți ca fecioarele cele nebune. Fecioarele cele înțelepte nu aveau numai bunătate, ci aveau grija cea bună; aveau trezvie, nu erau nepăsătoare. Însă fecioarele cele nebune erau nepăsătoare și nu aveau trezvie. De aceea a zis Domnul : ‘Privegheați!’ (...)

Vedeți și în cazul Martei și Mariei din Evanghelie, cum grija a făcut-o pe Marta să se poarte într-un fel oarecum obraznic? Se vede că la început și Maria o ajutase, dar când a văzut că nu mai termină cu pregătirile, a lăsat-o și a plecat : ‘Ce, voi pierde eu pe

Hristosul meu pentru salate și prăjituri?', s-a gândit ea. Ca și cum Hristos ar fi venit să manânce salatele și mâncărurile Martei. Și atunci Marta s-a necăjit și a zis: 'Doamne, au nu socotești că sora mea m-a lăsat singură să slujesc?'

Să luăm aminte, să nu pățim și noi ca Marta. Să ne rugăm să ne facem bune 'Marii'".

(...)

„Duhul sfânt coboară singur în om atunci când acesta împlinește condițiile duhovnicești. Condiția duhovnicească este ca omul să-și curețe de rugină cablurile sale duhovnicești, să devină conductor bun ca să primească curentul duhovnicesc al iluminării dumnezeiești, făcându-se în felul acesta savant duhovnicesc, teolog“.

(Cuviosul Paisie Aghioritul, *Cuvinte duhovnicești. Cu durere și dragoste pentru omul contemporan*, Ed. Evanghelismos, București, 2003)

Rugăciunea pentru vrăjmași

de Paul Siladi

În Patericul egiptean nu găsim rețete cu aplicabilitate universală și succes garantat. Viața duhovnicească este un tărâm mult prea sensibil să poată fi supus unor asemenea condiționări și limitări. Și totuși, avva Zenon îndrăznește să dea o rețetă: „Cine vrea ca Dumnezeu să-i asculte grabnic rugăciunea, de fiecare dată când se ridică și întinde mâinile către Dumnezeu, mai înainte de toate și mai înainte de a se ruga pentru sufletul său, să se roage pentru sufletul dușmanilor lui. Purtându-se astfel, ori de câte ori îl va ruga pe Dumnezeu, Acesta îl va asculta“.

Viața duhovnicească funcționează după alte reguli și legi decât viața trupească sau cea intelectuală. Există o logică a ei, proprie, care poate fi cel mai bine cunoscută prin experiență. De aceea sunt atât de importante mărturiile tradiției și ale asceților, care jalonează parcursul către veșnicie. În logica vieții duhovnicești, un loc central îl ocupă iubirea vrăjmașilor. Un nevoitor modern, Sfântul Siluan Athonitul, spunea că împlinirea acestei porunci a Mântuitorului reprezintă „criteriul adevăratei credințe, al adevăratei comuniuni cu Dumnezeu, semnul autenticei lucrări a harului“. De bună seamă, aici nu vorbim despre o credință

Aus dem Leben der Pfarrei

Teilnahme am Ökumenischen Kreuzweg 2015

Am Freitag, dem 20. März 2015, fand in München der 4. Ökumenische Kreuzweg durch die Isarvorstadt statt. Dieser ökumenische Kreuzweg stand unter dem Begriff „große Institutionen im Stadtviertel“. Er begann mit der Begrüßung in der katholischen Andreaskirche. Von dort gingen die ca. 140 Teilnehmer der verschiedenen Konfessionen auf dem Kreuzweg zur evangelischen Matthäuskirche am Sendlinger-Tor-Platz. Beteiligt waren Teilnehmer der im Viertel ansässigen evangelischen Kirche, der evangelischen Freikirche, der altkatholischen Kirche, der katholischen Kirche und der orthodoxen Kirche. Die rumänisch-orthodoxe Kirche wurde durch die Mitglieder der rumänisch-orthodoxen Kirchengemeinde „Geburt des Herrn“ aus München, begleitet von ihrem Pfarrer Alexandru Nan, Dekan der rumänisch-orthodoxen Kirche in Bayern, vertreten.

Von der Andreaskirche ging es zum ehemaligen Viehhof. Dort begrüßte der Metzgermeister Andreas Gassner die Teilnehmer und berichtete von seinem Beruf im Schlacht- und Viehhof. Auf dem weiteren Weg berichtete

Arbeitsagenturchef Harald Neubauer im großen Saal der Arbeitsagentur, wie er und seine Mitarbeiter versuchen, möglichst viele der monatlich 8.000 arbeitssuchenden Münchner wieder in Lohn und Brot zu bringen.

Von dort ging es durch den Alten Südlichen Friedhof zur Frauenklinik in der Maiastraße. In der dortigen Krankenhauskirche, die bald ihr hundertjähriges Bestehen feiert, berichtete die Krankenhauseelsorgerin Elisabeth Hausa von ihrer Tätigkeit. Die Organistin und Stadtführerin Anette Spieldiener stellte sakrale Kunstgegenstände der Kircheneinrichtung vor, ehe es dann zur evangelischen Matthäuskirche zum Sendlinger-Tor-Platz weiterging. Mit Gebeten, dem Schlusssegnen und anschließendem Beisammensein bei Fastensuppe, Wasser und Wein endete der ökumenische Kreuzweg.

Treffen des Rumänisch-orthodoxen Dekanats von Bayern und Pastoralbesuch in München

Die rumänisch-orthodoxen Priester des rumänisch-orthodoxen Dekanats für Bayern und die Gläubigen der rumänisch-orthodoxen Kirchengemeinde „Geburt des Herrn“ aus München, freuten sich sehr über den Besuch ihres Vorstehers, Erzbischof und Metropolit Dr. Serafim Joanta, beim Zusammentreffen des Dekanats und am Sonntag der Orthodoxie.

So kamen am 28. Februar 2015, durch die Einladung des Dekans Pfr. Alexandru Nan, fast alle in Bayern tätigen rumänisch-orthodoxen Pfarrer nach München in die rumänisch-orthodoxe Kirchengemeinde „Geburt des Herrn“. Es war das erste Arbeitstreffen des Dekanats nachdem die Gründungssitzung am 24. Oktober 2014 in derselben Kirchengemeinde in München stattfand. Dieser Arbeitssitzung stand, gemäß des Statuts des Rumänisch-Orthodoxen

Erzbistums für Deutschland, Österreich und Luxemburg, Metropolit Serafim vor. Anwesend war auch der Weihbischof des Erzbistums, SE Dr. Sofian von Kronstadt, der seinen Sitz in München hat. Von den Themen, die an dieser ersten Arbeitssitzung des Dekanats besprochen wurden, erwähnen wir hier nur zwei: die Vereinheitlichung der Pastoralmethoden und die Zukunft des orthodoxen Unterrichts an den bayerischen Schulen.

Am Ende der Sitzung wurde die Vesper in der Willibrord-Kirche von SE Dr. Serafim Joanta, Dekan Alexandru Nan, Pfarrer Ioan Marius Turcu (Waldkraiburg) und Pfarrer Constantin Bartok (Traunreut) sowie dem Bischofssekretär Diakon Dumitru Dura gefeiert. Es folgte ein geistlicher Abend, an dem Metropolit Serafim über die Rolle der Askese im Allgemeinen und des Fastens im Leben eines orthodoxen Christen sprach. Am Ende konnten die Gläubigen der Münchener Kirchengemeinde Fragen an den Metropoliten richten, die er sehr kompetent und warmherzig beantwortete.

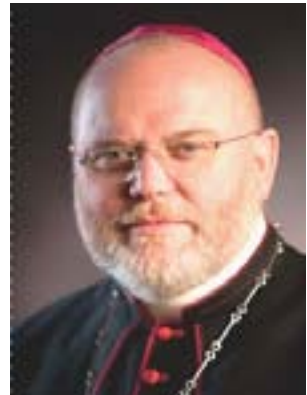
Am Sonntag der Orthodoxie (1. März 2015) feierte Metropolit Serafim mit Dekan Alexandru Nan und Bischofssekretär Diakon Dumitru Dura die Göttliche

Liturgie in der Kirchengemeinde „Geburt des Herrn“ in der Blumenstraße in München. In seiner Predigt sprach SE Serafim über die Verehrung der Ikonen und ermutigte die Gläubigen, die Schönheit der Orthodoxie zu leben. Abschliessend wurde ein Fastenessen für die Teilnehmenden organisiert.

Hohe Ehrung für Kardinal Reinhard Marx und den Landesbischof Heinrich Bedford-Strohm

Als Zeichen der Dankbarkeit für die großzügige geschwisterliche Hilfe und die ausgezeichneten ökumenischen Beziehungen, verlieh die Rumänisch Orthodoxe Metropole für Deutschland, Zentral- und Nordeuropa am 7. Januar 2015 dem Erzbischof der Diözese München und Freising, Kardinal Reinhard Marx, und am 7. Februar 2015

dem bayerischen Landesbischof und Ratsvorsitzenden der Evangelischen Kirche in Deutschland, Dr. Heinrich Bedford-Strohm, ihre höchste Auszeichnung: Den Orden „Das Kreuz der Heiligen Brâncoveanu-Märtyrer“. Sowohl die Evangelisch-Lutherische Kirche in Bayern wie auch die Katholische Erzdiözese von München und Freising, haben unsere Rumänische Metropole beim Kauf eines Grundstücks in München-Aubing sehr großzügig unterstützt. Dort entsteht gerade ein rumänisch orthodoxes Kirchen- und Gemeindezentrum als Bischofssitz. Beide Kirchen haben dafür je einen Betrag in Höhe von 300.000 € gespendet um das Grundstück anzukaufen und dadurch wesentlich mitgeholfen, dass in München eine neue geistliche Heimat für die vielen rumänisch-orthodoxen Gläubigen entstehen kann.

Înregistrarea cu sigla „rx” la oficiile de evidență a populației

Începând cu 26 martie 2014, la oficiile de evidență a populației din Germania există posibilitatea înregistrării românilor ortodocși cu sigla „rx”, ea însemnând pentru autorități „rumänisch-orthodox”. Deși asupra acestui lucru au fost informate autoritățile din toate Landurile, acestea au implementat-o până acum doar parțial, astfel că pe formularele de înscriere la oficiile cetățenești (Anmeldeamt) sigla „rx” nu este încă introdusă în formularele de înscriere, deocamdată apărând doar siglele „go” pentru grecii ortodocși și „ro” pentru rușii ortodocși. Românii ortodocși trebuie să se declare ca atare și să spună funcționarilor respectivi că există și sigla „rx” pentru românii ortodocși, solicitând înscrierea în mod corespunzător. În acest sens se pot prezenta la oficii comunicatele Ministerului de Interne care dispun implementarea acestei chestiuni la nivel federal. Înscrierea corespunzătoare se va solicita și atunci când se înregistrează la

oficiile cetățenești un prunc nou născut.

Înscrierea noastră corectă la oficiile de evidență a populației este foarte importantă din mai multe puncte de vedere, din care punem în evidență două: evidențele acestea vor constitui o bază pentru identificarea copiilor români ortodocși în școli, implicit pentru posibilitatea organizării de ore de religie ortodoxă pentru ei, în landurile în care acest lucru este deja posibil.

Pe viitor se preconizează perceperea unui impozit special obligatoriu, care va fi perceput de Stat și retrimis (într-un anume procent) către Bisericile cărora le aparțin cetățenii impozitați sau redistribuit pentru opera social-caritativă în cazul celor fără apartenență religioasă. În aceste condiții, impozitul românilor ortodocși înregistrați necorespunzător va fi distribuit conform realității scriptice și nu celei de fapt.

Toți credincioșii ortodocși români sunt rugați cu insistență să se înscrie de acum în mod corespunzător cu sigla „rx”. Acest lucru trebuie făcut și de toți cei care au fost înscriși până acum în evidențele civile, deoarece, în lipsa unei sigle speciale pentru ei, au fost înregistrați ca și greci-ortodocși, ruși ortodocși sau altceva.

Iubiți credincioși,

Consiliul parohial mulțumește tuturor membrilor parohiei noastre, care și din punct de vedere financiar susțin activitățile parohiei, prin donații lunare. Pentru a sprijini în continuare acest efort, care asigură și legătura frățască a comunității noastre, la ultima ședință a Consiliului parohial s-a dezbătut înființarea statutului de membru activ sau permanent al parohiei.

În acest sens, toți enoriașii parohiei noastre sunt invitați să devină membri permanenți, completând un formular (Dauerauftrag) destinat parohiei. Sumele lunare propuse de către Consiliul parohial, practicate în majoritatea parohiilor din Arhiepiscopia Germaniei, Austriei și Luxemburgului, sunt următoarele: 10 euro de persoană și 20 euro de familie. Menționăm faptul că sumele precizate mai sus au un caracter orientativ, orice altă sumă fiind binevenită. Transferul bancar (Dauerauftrag) poate fi făcut lunar, trimestrial sau anual. Caracterul de transfer regulat este foarte important, deoarece ne ajută la o mai bună estimare și planificare a veniturilor parohiei.

La sfârșitul fiecărui an se vor elibera chitanțe, care se pot prezenta la Secția financiară (Finanzamt), pentru reducerea impozitului plătit. Mai facem precizarea că din punctul de vedere al serviciului liturgic, nu se va face nicio diferență între credincioșii care susțin financiar parohia și cei care nu pot s-o facă din motive binecuvântate. În speranța că numărul membrilor susținători ai parohiei va crește, mulțumim anticipat tuturor credincioșilor pentru sprijinul acordat. Pentru bucuria jertfei făcute, Mântuitorul nostru Iisus Hristos să vă binecuvânteze și să vă răsplătească din darurile Sale cele bogate!

Consiliul parohial

Coordonate bancare:

Rumänisch-orthodoxe Kirchgemeinde „Geburt des Herrn” München

Stadtsparkasse München BLZ: 701 500 00

IBAN: DE14 7015 0000 0906 1878 85

SWIFT / BIC: SSKMDEMXXX

Redacție:

Pr. Alexandru Nan
Roxana Albu
Daniela Nan
Christopher Nicu
Camelia Stoica

Tehnoredactare

și Design:
Daniela Nan

Contact:

Pr. Alexandru Nan
Tel: 089 518 77 777
H: 0152 599 751 44
pr.alexandrnan@yahoo.de
pr.alexnan@online.de

www.parohia-muenchen.de

**Parohia ortodoxă română „Nașterea
Domnului“**

**St. Willibrord Kirche, Blumenstraße 36,
80331 München**

